

Jan Decorte maakt indruk met zijn allereerste dansvoorstelling

Een ode aan liefde die blijft duren,

ondanks alles

Er was hier en daar wat scepsis toen bekend werd dat **Jan Decorte** zich aan een volbloed dansvoorstelling zou wagen. Kregen zij ongelijk, zeg. **Tanzung** blijkt niet alleen de meest persoonlijke productie die hij ooit maakte, zoveel eerlijke kwetsbaarheid op scène is ronduit prachtig.

Door Griet Op de Beeck

Je moet het maar doen. Samen met je vrouw mee aan de wieg hebben gestaan van de vernieuwing in de podiumkunsten, een grillig parcours afleggen, een bewogen leven leiden, en toch altijd maar terugkomen. En dan, eenmaal de zestig voorbij, als de wereld nu wel denkt te weten wat ze van jou mag verwachten, opeens een dansvoorstelling maken, die ook nog herkenbaar én verrassend blijkt te zijn.

Jan Decorte werkte samen met zijn Sigrid Vinks, danseres Taka Shamoto en acteur Tibo Vandenborre. Bijzonder hoe hij de kinderlijkheid van zijn teksten als vanzelf weet te transponeren naar beweging. Alleen al de openingsscène is meteen een beetje thuiskomen. **Jan Decorte** zit aan de kant op een stoeltje toe te kijken. De drie anderen staan klaar. Sigrid in een rood jurkje (zij zal wel altijd een meisje blijven), de twee anderen louter in leggings, alsof ze kleuters waren die in sponsen broekjes op het strand gingen spelen. En dan zingen Kate en Anna McGarrigle in prettig Frans, terwijl de drie op en af lopen als op hun eigen kleine catwalk. Een beetje dansend, aanstekelijk vrolijk, aandoenlijk naïef, zoals kinderen het zouden proberen. Speels en ernstig tegelijk.

Wat volgt is een aaneenschakeling van solo's en duetten: fris, plagerig, nauwgezet. Elke keer opnieuw vragen ze de opperste aandacht voor hun heruitgevonden beweging. Soms klinkt er muziek bij, en dan durven ze te kiezen voor klassieke popsongs: van Nirvana tot Boy George, van Arno tot The Troggs. Als leidmotief doorheen die wisselende scènes lopen zes liefdesgedichten, in het Engels geschreven door **Jan Decorte**, uitgesproken door Taka Shamoto met een prikkelende Franse r. Ze laat haar woorden telkens voorafgaan én volgen door een exacte uitvoering van precies dezelfde dans. Een boei om je aan vast te houden, een baken in het donker.

En nu en dan doet **Jan Decorte** een dansimprovisatie, bijgestaan door Sigrid. Met wild wapperende haren geeft hij zich almaar meer, tot alle energie op lijkt. Het hijgen reikt tot op de verste rijen. Dit is geen danser, dit is een ouder wordende man in een kostuum. En dat durft hij te tonen. Dat is mooi om naar te kijken, vind ik. Zoals het trillende been van Sigrid mooi is als ze ingespannen een beweging uitvoert. De kracht van deze voorstelling zit 'm niet in virtuositeit, maar in het broze, in de poging, en in de zelfrelativerende vleugjes humor die daar bij momenten mee gepaard gaan.

De voorstelling bouwt mooi op. Opeens staan ze met zijn vieren op de scène. Levende sculpturen worden het. Mensen die tasten. Hoofden die mekaar raken. Iconen van tederheid. En dan zet **Jan Decorte** zijn laatste dans in, en hij smijt zich helemaal. Sigrid kijkt toe. Als hij zijn evenwicht dreigt te verliezen, is ze daar om hem te ondersteunen. De scène mondt uit in een omhelzing, geen theatercodegedoe, een echte. Ze staan daar en ze zijn zichzelf. Bloter dan bloot. Ze tonen ons hoe het ook in hun leven gaat. **Jan** geeft zich en wankelt (sommige hoofden zijn nu eenmaal moeilijk om in te wonen), Sigrid vangt hem op. **Tanzung** is een liefdesverklaring van **Jan** aan Sigrid, een ode aan liefde die blijft duren, ondanks alles.

Nuchtere zielen hebben misschien geen boodschap aan zoveel eerlijke warmte. Ervaren kijkers zullen het kleine zakje opmerken op drie kwart van de voorstelling. Ik kan alleen maar denken: wat een cadeau, van deze vier. En wat een bewijs dat **Jan Decorte** en zijn Sigrid voor eeuwig en altijd grote artiesten mogen heten. Dankuwel voor deze kunst, dankuwel voor deze levens.

De kracht van deze voorstelling zit 'm niet in virtuositeit, maar in het broze, in de poging, en in de zelfrelativerende vleugjes humor die daarmee gepaard gaan

Tanzung nog tot 2 oktober in Campo, daarna op tournee. www.campo.nu

Tanzung is een aaneenschakeling van solo's en duetten: fris, plagerig, nauwgezet.

© 2010 De Persgroep Publishing